

Niklas Winter lotsade publiken genom en enastående timslång helhet baserad på Bo Carpelans lyrik.

FOTO: VESA-MATTI VÄÄRÄ

Utmärkt beatpoesi på Carpelan

Recension
Konserter

Gitarristen Niklas Winters debut som vokalmusikonsättare utmynnade i en enastående timslång helhet där allt satt som det skulle.

Med tanke på den rentav historiska inramningen – ett uruppförande av en nykomponerad lyrisk svit – var det beklagligt gles bland bänkraderna i publiken då jag uppsökte salen ca tio minuter innan konsertens början. Kanske gjorde den ihållande köldknäppen sitt, men inte heller är konceptet med sång på svenska och rätt så avancerad lyrik därtill något för massorna.

An efter droppade det in några fler och det hördes faktiskt också finska i publiken. Och när bandet anträdde scenen, inledde Niklas Winter med att fråga om alla hade försett sig med ett programblad, för avsikten var att spela konserten som en helhet utan mellansnack.

Om det här känns som en ovidkommande detalj att ta fasta på, så visade det sig under konsertens gång att spelningen gör sig bäst, och är tänkt, just som en helhet. Den vinner definitivt på att inte talas sönder mellan låtarna.

Så när programbladen var utdelade introducerade Winter första låten – *Så få människor* (med en blick på publiken?) – och inledde solo med sin läckra Ibanez "George Benson"-gitarr. Stiligt.

När sedan bandet kom med, bar det av mot en enastående fin, ca en

Johanna Grüssners funkiga grepp fungerar väl i sammanhanget.

FOTO: MARCUS BOMAN

● **Konsert**
Niklas Winter

Är som löv. Musik till texter av Bo Carpelan.
Nordhuset 5.2.

timme lång helhet där allt satt rätt in i minsta detalj. Utan att heller verka allt för utstuderat.

Det ska sägas om Bo Carpelans lyrik att det handlar om väldigt fina texter, men knappast av det mest typiska slaget att sjunga, åtminstone i mer traditionellt vissammanhang. Däremot passar den ypperligt för Winters lite mer krävande typ av jazz.

Då avser jag inte direkt krävande, som i "svår" avantgardistisk frijazz. För det mesta är musiken melodisk och lättlyssnad – åtmins-

tone för vänner av jazz – med omväxlande finstämt lyriska, emellanåt livligare partier. Men krävande inte minst för musikerna, så pass intrikat är den.

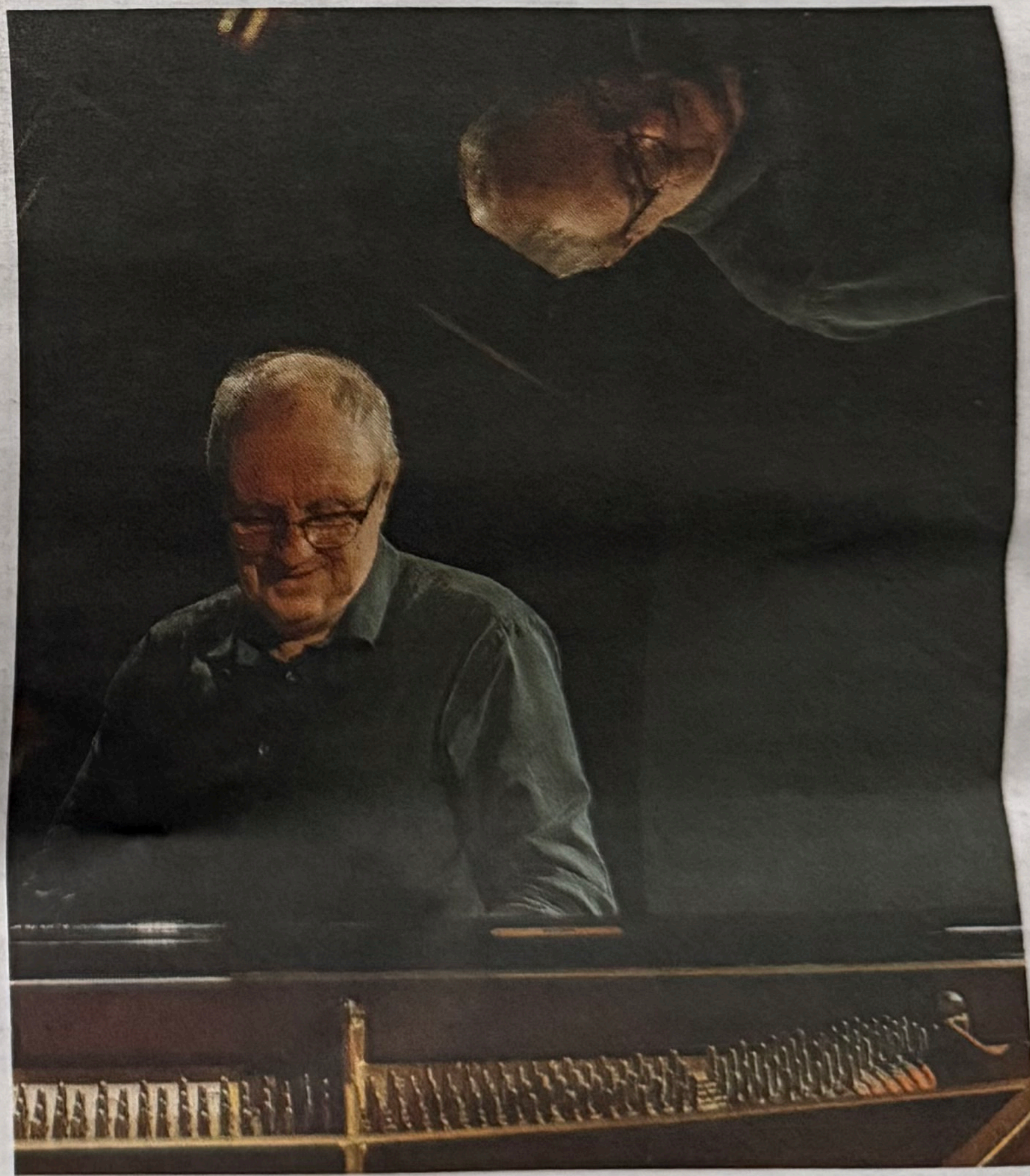
Behöver det tilläggas att bandet han har med sig, och sångaren, är av toppklass?

Intressant är att var och en av dem får ta plats i varsitt solo som intro till låtarna. Efter Winters eget intro i första låten, är det den meriterade svenska pianisten Lars Jansson som får inleda följande låt. Varefter Ulf Krokfors får ta ett bassolo i introt till *Honung av lind*, som följer i samma utsökta stil.

Därefter följer höjdpunkten för min del, *Lite före fyra, i november*, som inleds med recitation av sångaren Johanna Grüssner till gitarrackompanjemang innan resten av bandet faller in. Övriga är att det inte blir någon sång, utan recitationen fortsätter, lite så där som beatpoesi, vilket funk utmärkt, i bägge bemärkelser – funky.

Sedan är det dags för trummisen att träda fram. Som den slagverksvirtuos han är, är det inte något sedvanligt dundrande trumsolo som den eminente Olavi Louhivuori bjuder på. I stället använder han till att börja med sina händer och fingrar till att klappa, smeka och åstadkomma rasslande ljud med något slags små plåtkastanjetter(?) på ett snöre, som han för över trumskinnen.

Också i övrigt är det här den till strukturen friaste, mest abstrakta

Svenska pianisten Lars Janssons medverkan är en fröjd för örat. FOTO: RISHI

kompositionen där Winter frångår sina mestadels rent ljudande gitarrtoner och drar ut på strängarna. Även sången låter som mest experimentell då Grüssner tar till högljudda, hojtande brösttoner.

Lite udda kanske, men i helheten, för variationens skull, sitter det riktigt bra. Den egentliga konsertens sista låt bjuder på snyggt duellerande mellan Winter och Lars Jansson. Först därefter är det

dags för välförtjänta applåder – det hade nog känts fel att klappa mellan varje låt.

Ovationerna belönas med ett extranummer av det friare slaget med *Harold Lloyd* i titeln/texten: mycket riktigt bjuds det på humoristiska, rentav spexiga inslag, och musikerna verkar ha lika roligt som publiken.

Ralf Sandell